

г. Мариновичъ, който се намираше въ Петербургъ по сърбскитѣ работи, доста заплетени по онова врѣме слѣдъ злополучната война съ Турция. Той тѣй сжщо ни увѣри, че по неговитѣ свѣдѣния Бѣлгария нѣма да остане така и че тя ще се сдобие съ една автономия по-много или по-малко широка, изказа само желание, бѣлгари и сѣрби да се сближатъ помежду си и да живѣятъ дружелюбно за взаимна тѣхна полза, че инакъ нѣмало да бжде добръ ни за тѣхъ, ни за насъ.

VII.

У князь Черкаски.

13/25 декемврия, понедѣльникъ.

По изрична порѣжка не само на Гирса, но и на самия канцлеръ Горчаковъ, ние него день прѣди пладне ходихме при князь Черкаски. Тѣ ни бѣха казали, че въ случай на война той ще бжде въ Бѣлгария при главнокомандуещия Николай Николаевичъ начальникъ на гражданското управление на постепенно освобожданитѣ мѣстности. Князь Черкаски бѣше единъ визвисокъ и едъръ мжжъ съ физиономия доста строга. Той бѣше увѣдоменъ за нашето посѣщение и, като се обадохме, той ни прие завчасъ съ голѣмо благодарение. Задържа ни въ кабинета си повече отъ единъ часъ и прѣдметъ на дългия ни разговоръ бѣше положението на Бѣлгария отъ всѣка една страна и въ всѣко едно отношение. Той отиде дори до тамъ, да ни разпитва какви сж нравитѣ, какви сж религиознитѣ чувства на бѣлгаритѣ, обичатъ ли тѣ да ходятъ въ черкова, държатъ ли за черковнитѣ обреди и обичаи, какъвъ е домашниятъ имъ животъ и пр. Той и самъ ни съобщи, че прѣдъ видъ на войната щѣлъ повзетото отъ царя рѣшение да бжде въ Бѣлгария управ-